

[Frandsen.]

det vanskeligere end andre unge, og når man placerer dem et sted, som man nu gør, ude midt på landet langt fra alle andre samfundsgoder, og man sætter dem til et stykke arbejde, som er så meningsløst, som det overhovedet kan være — et arbejde, som ikke ville blive udført, hvis man ikke havde militærnægterne til at udføre arbejdet — så må jeg som et af de mennesker, der har prøvet at være i nægterlejr, i hvert fald sige, at jeg forstår godt de unge, som i sådanne situationer handler, som de gør, selv om jeg selvfølgelig må beklage og tage afstand fra de handlinger. Jeg synes altså, at den ensidige fordømmelse, som vi har set her i tinget i dag, og som vi har set i pressen, er meningsløs. Man er ikke gået ned til de egentlige problemer, som ligger omkring de militærnægtere, som findes i lejrene.

Begrundelsen for SF's forslag til ny militærnægterlov er, som det også fremgik af indenrigsministerens svar, først og fremmest udtryk for et ønske om en ajourføring af loven, sådan at vi får loven i overensstemmelse med gældende praksis. Grunden til, at vi vil det, er, at militærnægterne kan godt leve med den nuværende praksis, selv om det eventuelt ikke står i loven, men der er selvfølgelig en fare for, at man ændrer praksis, hvis antallet af militærnægtere eventuelt bliver mindre, så man ikke har behov for at give militærnægterne de goder, som de igennem årene har fået, bl. a. fordi antallet af militærnægtere er øget så kraftigt, som det er tilfældet. Antallet af militærnægtere er inden for de sidste 10 år øget meget voldsomt. Der har været tale om i midten af 1960'erne, at vi kun lå på 1—2 pct. af de værnepligtige, mens vi i øjeblikket ved de sidste sessioner er oppe på ca. 15 pct. af samtlige værnepligtige, der bliver nægtere. Den udvikling, som hr. Svend Haugaard nævnte, fremgangsmulighederne for nægterne, skyldes bl. a., at der er så mange nægtere, som der har været tale om. Derfor er det væsentligt, at disse goder, som militærnægterne har fået, bliver sikret i loven, for-

di man ikke har nogen garanti for, at man ikke vil ændre praksis, hvis antallet af militærnægtere falder.

Vi har også ønsket at fjerne den form for diskrimination, som i øjeblikket ligger i den nugældende lov og praksis over for militærnægterne, og jeg kan ikke se, at de begrundelser, som er kommet frem fra ordførernes side, har bevist, at det ikke er rimeligt at ændre loven. Jeg forstår specielt ikke afvisningen af vort punkt 8 med hensyn til særlige religiøse grupper. Den ordning, som man i øjeblikket har i Sverige, fungerer på en god måde, og man har svenske udsagn for, at den overhovedet ikke misbruges. Antallet af militærnægtere med begrundelse i religiøs overbevisning, det drejer sig altså om Jehovas Vidner, er overhovedet ikke steget i den periode, der er forløbet siden man indførte loven, og det vil sige, at det er tydeligt, at man ikke har misbrugt den. Man praktiserer ordningen i samarbejde med Jehovas Vidner, og man kan i hvert fald sige med sikkerhed, at Jehovas Vidner heller ikke er interesseret i, at ordningen skal misbruges. Jeg forstår altså ikke, at ministeren uden videre vil afvise forslaget, og jeg vil i hvert fald anmode om, at vi får helt klare og præcise oplysninger fra Sverige om, hvordan ordningen praktiseres. Jeg har allerede fået dem, men jeg håber, at vi også vil få dem i udvalget.

Vedrørende tjenestetiden har flere ordførere sagt, at tjenestetidens længde for militærnægtere begrundes i, at der er genindkaldelser blandt de militære værnepligtige, og at nogle af disse eventuelt bliver taget som befalingsmænd og den slags. Når vi har sat tjenestetiden til 12 måneder, så mener vi, det er en form for gennemsnit, for der er også nogle, der bliver taget til enten civilforsvaret eller hjemmeværnet, som har en betydelig lavere tjenestetid. 12 måneder mener vi altså cirka er gennemsnittet for samtlige.

Desuden er der en hel del af de administrative ting, vi gerne vil have fastsat i loven, begrundet i, at vi synes, at rettighe-